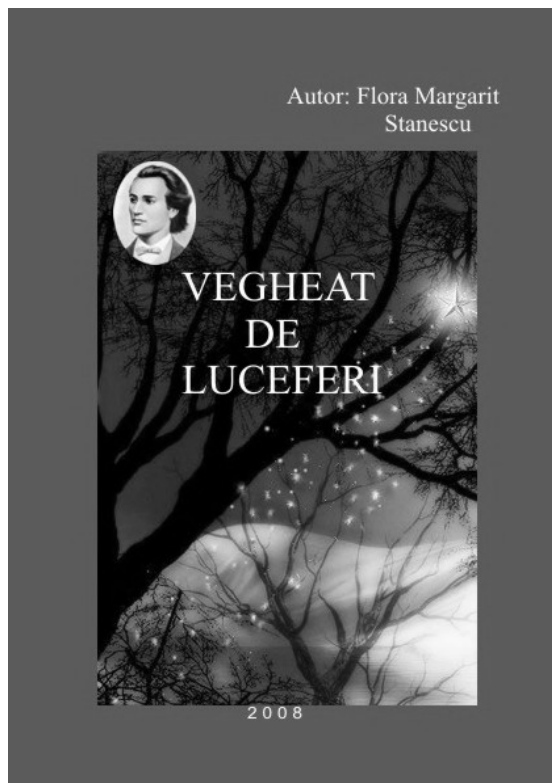

VEGHEAT DE LUCEFERI
Volum dedicat marelui nostru poet national.

Mihai Eminescu

**Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie,
Țara mea de glorie, țara mea de dor?
Brațele nervoase, arma de tărie,
La trecutu-ți mare, mare viitor!
Fiarbă vinu-n cupe, spumege pocalul,
Dacă fiii-ți mândri aste le nutresc;
Căci rămâne stânca, deși moare valul,
Dulce Românie, asta ți-o doresc.**

Vegheat de luceferi

L-am recitit pe Eminescu,
candid ca roua dimineților,
sublim ca o rază de...luceafăr.
Șoptind sau strigându-și iubirea,
de viață, de neam, de cuvânt,
de tot ce-are omul,
mai sfânt pe pământ.
Un clocot de viață,
căzut în mormânt,
sub ploaia de floare de tei,
vegheat de luceferi.

La statuia lui Eminescu

Mi-am sprijinit brațul
pe piatra rece,
pe soclul statuii
poetului îndrăzneț,
ce și-anmuiat condeiul
de-a dreptul în luceafăr,
și-a aruncat prostiei
un zâmbet de dispreț.

O oră

Dăruiește-ți o oră pe zi,
de vacanță.
Lasă-ți sufletul să zboare
spre necuprins,
pune gândurilor
un liman decent,
și nu privi
cu mânie în urmă.
Îngăduie-i pe toți
și pe tine,
binecuvântează
clipa de nesomn,
ea este
cu adevărat ...viață .

Secatele izvoare

Din primele boabe de rouă,
am înșirat...dar nu...
roua s-a scurs printre degete,
odată cu zilele...cu anii...
De ce seacă roua ? mă întreb,
poate pentru că,
nu o mai culege nimeni,
sau poate tocmai pentru că.....
prea mulți au cules-o.
I-au sorbit cu nesaț răcoarea,
primenindu-și sufletele,
gândurile,
și-au lăsat pe frunze.....
uitarea.

Fără cuvinte

Hoinar, cutreieră gândul,
întortochiate poteci neumbrate.
Din el cuvântul dispare,
dar el.....numai el,
se întoarce-napoi.
Privirile ard,
se aprind vâlvății
și între ei,
cad cuvintele moi,
nerostite.

O liniste stranie

O liniște stranie,
cu nuanțe plăcute,
pentru odihna unui suflet.
Se aude o muzică divină,
ce umple spațiul violet,
în care zbor ...sau plutesc,
fără să-mi simt trupul.
Un suflet descătușat de trup,
sublimă stare,
zburând fericit în spațiu...
până când muzica aceea de basm,
se stinge treptat, încetează.
Iar spațiul... spațiul violet se sfarmă,
izbit de strigătul disperat al ceasului.
Am deschis ochii...erai lângă mine,
am zâmbit amintirii visului violet,

dar lângă tine totul este altfel,
culorile devin cele din totdeauna,
firescul mă ia din nou în stăpânire.

Din amnezie

Din noianul de amnezici,
te desfereci, ca un gând,
înșirat de portativul,
firii-ntregi,
fără cuvânt.
Se deschide geana zării,
picături de foc se scurg,
înroșind creste de valuri,
e-un zăbranic? e un rug?
e ceva din care flăcări,
se revarsă rând pe rând.

Liniștea din străfunduri

Te-ai întrebat vreodată,
cât poate dura tăcerea ?
Dar așteptarea ?
Dar clipa ce se transformă în...
veșnicie, ai cunoscut-o ?
Răscolind liniștea,
sedimentată-n străfunduri,
transformând totul în haos,
agitație...și mâhnire ?

Nu-ți cer nimic

Nu-ți cer nimic,
sau poate tocmai,
nimicul ...ce-ti cer,
este totul.
Nu vreau decât,
să-mi odihnesc ochii,
în linistea cuminte,
a ochilor tai.
Să-ți ascult...gândul,
să-ți mângâi tristețea.
Ți-aș putea dăruia...
o nebănuită ...primăvară,
alungând...toamna,
lasând inimile să zburde,
fericiti miei albi,
pe verdea câmpiei,
descătușați și tineri.
Ca mlădița stejarului,
în care ți-ai ferecat ...bucuria.
Totuși,...nu-ți cer nimic,
Doar...privește.

Locul de tihnă

Floare de crin,
răsărită din străfundurile,
sufletului meu,
poartă-ți imaculatul tău nimb,
pe cerul meu cenușiu,

de plânsset.
Destramă perdeaua de nori,
adu-mi în suflet ...lumina,
alinând durerile mele,
dând sufletului, locul de tihnă,
tu, mică floare de crin.

Haita

Numeroase siluete de lupi mari și negri,
se perindau în noapte, în jurul meu.
Își plimbau agitați, coamele zbârlite,
le vedeam colții firoși și ochii sticlind,
le auzeam mârâitul...aproape.
N-aveam cum să mă apăr dar,
durerea mea....era alta.
Un lup enorm, cu blana smolită,
purta pe frunte...luceafărul de ziuă.
Am privit cerul, cu spaimă-n suflet,
cenușiu,întunecat și trist, fără luceafăr.
Orizontul, își trimitea către mine,
o zi nefastă, cenușie și rece.

Trecerea timpului

Lunecă timpul hain
pe lângă mine,
se scurge printre degete,
picături mărunte.
Aud zgomotul secundeii
care vine,
și pasul strident,

al celei care trece.
Iar cele ce-au trecut,
fac deja parte
din haos.

Tristețe cenușie

Se aude
abia perceptibil,
un bing-bang
aproape anonim.
Se deschide o ușă
ironică a soartei,
și-n casă pătrunde
tăcerea.
Își târăște pașii
șovăitori și grei,
vinovați,
nesiguri și gânditori,
pe covorul ros
și destrămat.
Se tot chinuie
să dezlege enigme,
obosind de atâtea mistere.
Se așterne praful
cenușiu de tristete,
peste mine și restul
lucrurilor efemere.

Sufletul meu

Sufletul meu,
pulbere de aur
risipită-n văzduh,
poleind frunzele
copacilor,
scânteind pe aripile
păsărilor călătoare.
Sunt o coardă
de viță de vie,
agățată de balconul
unui zgârie nori,
cu tulpina tăiata
la etajul zece.
O epavă uitată
într-un cotlon,
un fir de nisip
neputincios,
în bătaia vântului turbat.
Unde e sufletul meu
de-altă dat?
sufletul meu,
risipit....spulberat...?

Prea multă liniște

Se aude departe,
dangănul unui clopot interzis.
Un cocoș icnește cu pliscul pecetluit,
iar câinele mârâie în botnița-i de sârmă.
E ger, pașii scârțâie pe zapadă,
un milițian și-un soldat,
învinețiți de frig patrulează.
La castelul scădat în lumină,
intuiesc clinchetul cupelor de cristal.

Se crede că totul e calm,
este cald, este bine.
Atâta liniște presărată cu grijă,
și adunată-n scrâșnetul mut.
Sătenii-aprind lampa,ei nu au lumină,
se tem să se plângă, se tem toți se tem...
E liniște pe bulevarde, prea multă liniște,
atâta liniște încât...intuiești furtuna.
Copiii nu mai pot suporta jugul,
se-adună pe uliți, pe străzi, bulevarde,
o mare de oameni inundă asfaltul,
se leapădă juguri, căpestre, cătușe,
și strigă mulțimea, ”jos tiranul”, nu-l vrem...
Aproape vândută ni-i țara, copiii și altarul,
ne face să ne urâm între noi,
bucata de pâine-nmuiată-n noroi,
în două ne-o frânge și-omparte la doi,
dar Doamne! cât poate să rabde românul?
Așteaptă el, dar se scutură zdravăn,
și una se face pamântul, cu tiranii de soi,
iar el, omul OM, binecuvântat în biserici,
se-mbracă în alb, primenindu-și sufletul
ne-ntinat de nevoi și netrai,
Și-apucă de coarne, un plug cu doi cai.

Corbii

Corbi înveșmântați în cenușiu,
cu ochii ieșiți din orbite,
și-au tras peste zale, cămăși,
acoperind sufletele lor negre.
Croncâne amestecând limbile,
când calcă strivesc totul sub șenile,
se bat cu aripi de fier,
iar inocența și tihna,
zac zdrobite în lanțuri.

În țândări se sfarmă liniștea nopții,
se vâra prin geam, căpcăunii,
aprind focuri negre, sudalme, grijanii,
Oh! Doamne! Ce forță mai poate,
să-i mâne mereu de la spate,
și cine? Cine e cel care-o face?

Cum să-mi ferec inima?

Cu câte lacăte să-mi ferec inima?
Să nu mai bată nebunește-n preajma ta?
Nu vrei să știi, nu poți să știi,
ce suferință ai lăsat în urma ta.

De ce când noaptea vine-n cetișor,
mi-aduce de la tine-atâta dor?
Vei reveni? Mă vei uita?
Vei face doar ce vrei cu viața ta.

Dar viața mea fără să știi ai zdruncinat,
păreri de rău, nu-și mai au rostul, e păcat
pe drumul tău voi presăra iubirea mea,
să mergi cu grijă, e gingașa, n-o călca.

Unde-ai să pleci? Unde-ai să-ajungi?
în urma ta zile și nopți, sunt foarte lungi,
pe ce potecă neumblată te îndrepti?
și cât de multe lacrimi, mai aștepti?

Culegele pe toate chiar de-s grele,
sunt nestemate ce din suflet picurau,
când tu plecai, fără să-ți iei rămasul bun,
grăbind de unul singur pe alt drum.

Învață-mă să tac

Spune-mi să plec, să mă ascund
în noaptea neagră,
spune-mi să tac, să nu răspund,
ce inima mă-ntrebă.

Tu care știi să taci și să dispari în ceață,
învață-mă să uit,
învață-mă să știu ce nu se-nvață,
învață-mă să tac.

Se scurg minute, ore-n pași grăbiți,
tăcerea grea se lasă peste toate,
de-un vânt pârjolitor mi-e sufletul rănit
și inima-mi rănită e de moarte.

Pustiu e totu-n jur și fără rost,
fără de rost acuma îmi par toate,
nici clipe fericite nu au fost,
nici șoapte, nici iubire, nu se poate.

M-aș duce singură să mă ascund în codru,
sub cetina de brad să-mi fac mormânt,
sa tot ascult pârâul ce clipocește-alături,
sa pot să tac, să nu spun un cuvânt.

Nu cer nimic

Nu-ți cer nimic, pentru că n-ai ce-mi da,
poate un strop de liniște precară,
să pot să-mi vindec rănilile pe undeva,
și să mă bucur de o zi de vară.

Kilometrice tăceri mi-ai așternut în cale,
o cale care duce...nicăieri,
acolo unde sufletul e plin de jale,
o suferință începută...parcă ieri.

Nu-ți cer nimic, pentru că nu ai ce-mi da,
tăcerile ți le cunosc de-acuma pe de rost,
și dacă ne vom întâlni vreodată undeva,
voi fi aceea, care nici n-a fost.

Acolo unde

Acolo unde soarele-și
filtrează răsăritul,
iar marea-și întoarce
tumultuos valurile,
acolo unde nu încap
zâmbete false,
nici minciuni
conturate frumos,
nici intrigi
cu iz veninos,
acolo sufletul meu
te așteaptă.
Nu rătăci drumul,
lasă-ți sufletul să zboare
spre necuprins,
fericit, scaldat
în roua dimineții,
descatușați și tineri,
fericiți miei albi,
pe verdele câmpiei,
sau plutind pe creste

de valuri,
bucurându-ne
de primele raze de soare.

Trezește-te bunico

Trezește-te bunico,
mai pune-o pâine-n vatră,
i-ați caierul de lână
și răsucește fir.

Trezește-te bunico,
cu părul nins ca neaua,
chiar dacă-i blond acum,
ai folosit vopsea.

Trezește-te bunico,
chiar și în miez de noapte,
alunga-ți întristarea,
gătește-te de ...moarte.

“Femeie ! ești om ! ridică-te !”.

Ți-aș spune

Ți-aș spune o poveste,
din anii tinereții,
te-aș plimba printre astrii,
sorbind lumina vieții.

Ți-aș alinta obrazul,
cu rid săpat de vremi,
ți-aș alunga necazul,
nu trebui să te temi.

Când ți-ai întinde brațul,
pe el m-aș așeza
și cu-o privire tandră,
mereu te-aș aștepta.

Ce lungă-i așteptarea,
când rătăcești pe-alocuri,
cu freamăt nerăbdarea,
aprinde-n suflet, focuri.

Cum am putea noi stinge,
privirile de jar?
Cum am putea noi crede,
că totu-i în zadar?

Că niciodată-n viață,
alături nu vom fi,
nu vom sta față-n față
și nu ne vom iubi.

Rugă

Doamne! Dă-mi înțelepciunea,
acumulată de milenii,
dă-mi puterea de-a-nțelege,
toate mersurile vremii.

Lasă-mi Doamne, mângâierea,
ca acum la asfințit,
să mai simt o dată mierea,
să iubesc, să fiu iubit.

Fruntea mi-o încununează,
cu-al înțelepciunii voal,
Doamne Sfinte ne veghează,
c-am intrat iar în necaz.

Lasă-mi Doamne, alinarea,
vers din inimă să scriu,
să vărs lacrimi din iubire,
să m-apropii de sublim.

În genunchi te rog stăpâne,
nu te-ntoarce de la noi,
ne sunt grei pașii prin lume,
de ani mulți și de nevoi.

Ridică-te femeie !

Oricât ți-aduce soarta
și groaznic te lovește,
spre cer ridică fruntea
și sus mereu privește.

Oricât de tare doare,
în suflet nepăsarea,
înălță-te femeie,
alungă-ți disperarea.

Oricât de multe lacrimi,
mai trebuie să vărsate,
și cât de multe patimi,

mai trebuie îndurate.

Nu te lăsa femeie,
înalță-te mai sus,
cu fiece durere,
ridică-te... spre apus.

Amintirile

Voi duce-n ceruri amintirile și dorul,
paharul plin de lacrimi, amăru
amăgitor și nestatornic ca amorul,
ai fost, ești și rămâi al nimănui.

Mireasma florilor de tei voi lua cu mine,
și un mănunchi de raze-n asfințit,
voi fi aceea care fără vină,
te-a părăsit pentru că te-a iubit.

Mi-e dor

Mi-e dor nespus,
de seri târzii,
când stele număram,
când alergam ca doi copii,
sau când ne sărutam.

Mi-e dor nebun,
de stropii grei,
ce-adesea ne udau,
de-al ploii calde, cântec blând,
de noi, când ne iubeam.

Mi-e dor târziu,
de ce-a fost ieri,
când te-așteptam cântând,
când răspundeai cu-n vers de dor,
iar eu citeam, zâmbind.

Am vrut

Prea multe flori
ți-am presărat pe cale,
prea multe vise
și speranțe mi-am făcut,
le-aș pune azi la loc,
petală cu petală,
da-n loc de vise,
ce-am să pun la loc?
Speranță am la Domnul,
că nu m-o părăsi,
tocmai acum când totul,
rămâne pustiit.
Aride-s și-ncurcate,
cărările spre tine,
am vrut prea mult se pare,
din ce nu se cuvine.

Imagini

Adorm legănând un vis de demult,
un vis în care, ne mai țineam de mână,
revăd amintirile și te-ascult,
iar lacrimile-mi picură pe mână.

Adorm plângând pentru vremuri apuse,
când amândoi ne-ndreptam spre apus,
revăd și-acum potecile ninse,
refac un drum îngust...pentru dus.

Întoarcere nu mai există,
pământul va fi străin pentru noi,
imaginile încă persistă,
imagini, despre noi amândoi.

Adorm târziu când se ivesc zorii,
las pleoapa udă să stingă un vis,
inima-mi este grea precum norii,
când ploaia stă să cadă-n adins.

Ostatică

Ostatică mă simt pe-orbita celuilalt,
cu bântuiri orbetice prin beznă,
cu certitudini dar și cu indoieli
și cu obrazu-nlăcrimat pe pernă.

Nu pot să plec, la ce bun să rămân,
prea complicate-s toate pentru mine,
mereu mă hotărăsc și iar amân,
aștept nerăbdătoare ziua care vine.

Rămâi în turnul tău de fildes,
stai neclintit ca sfînxul în tăceri,
acolo unde eu nu pot ajunge,
în turnul cu ferestrele spre ieri.

De-atâtea ori noi ne-am dorit,
tot binele din lume,
aproape spatele ni l-am întors
și-am revenit fără un gând anume.

Dar voi pleca și voi lua cu mine,
întreg pustiul presărat în taină,
voi lua și dorul, greu este pentru tine,
mă voi retrage-n cea mai cernită haină.

Involburată marea

În spumă cântă marea,
lovind febril în stâncă,
învolverată sau mărunță,
sau contopindu-se cu zarea.

În strune nevăzute,
se tânguie de veacuri,
încorsetată-n stâncă,
sau izbucnind, pe-alături.

Bătrânului ostaș

Trecea rănit de soartă, ostașul peticit,
abia purtându-și trupul, de lume osândit,
bolnav și obosit de lungul drum,
ostașu – aude încă bubuit de tun.

E gongul sorții ce cheamă în răstimpuri,
e glasul morții care trimite semn,
abia scăpat din focul dintre tancuri,
ostaș bătrân, cu un picior de lemn.

Cu ranița în spate, povară nemiloasă,
cu gânduri către casă și spre sat,
către băbuța ce-o lăsase acasă,
și către câinele bătrân, legat în lanț.

În curte-i jale mare și durere,
băbuța lui spre ceruri s-a pornit,
nu-i nimeni să-i aducă-o mângâiere,
nu-i nimeni să-i ureze bun sosit.

Zidire

Ai amplasat la stradă,
cireșul plin de flori
și-ai pietruit alee,
spre cele patru zări.

Ți-ai ferecat iar poarta,
cu patru cinci lăcate,
ca nimeni, niciodată,
în ea să nu mai bată.

Și-ai dăltuit un înger,
plecat demult prin lume,
să-și caute ursita,
șă nu-i mai dai de urme.

Ți-ai pus de strajă câinii,
să-i sperie pe hoți,
încearcă, pune-i lacăt,
la inimă de poți.

Mi-ai fost muză

Mai simt și-acum pe buze,
sărutul tău fierbinte,
când umblam după muze,
când potriveam cuvinte.

Mai simt și-acum dogoarea,
privirii tale-n suflet,
și nu văd alinare
și nici nu pot să cuget.

Ce vrajă se-nfiripă,
dintr-un nimic se pare,
o vorbă spusă-n pripă,
și nu mai ai scăpare.

Ce trăsnet dintr-o dată,
pe cap și peste suflet,
te-nvăluie, te-nalță,
dar cazi rapid, cu vuiet.

Nu-i rază de speranță,
la capăt de tunel,
nici nu mai știu de-odată,
ce caut eu...spre el ?

În ograda netului

În ogradă-i mare zarvă, printre biete-le-orătării,
gaița-stârnit furtuna și-a fugit să-și facă oul,
pintenatul stă să sară, la bataie sau la vrăbii,
dincolo de gard privește, tot mai nedumerit omul.

Am să chem veterinarul, spuse el către nevastă,
aste orătării parcă, sfinte n-au fost niciodată,
dar de câtva timp încoace, ca zăludele sunt toate,
pintenatul ăsta țanțoș, pe la toate le dă roată.

Nu le lasă să mănânce, nici măcar să se-odihnească,
sus pe gard stă toată ziua, numai să cucurigească,
au uitat afurisite, să clocească ouale
și se miră că în toamnă, toate merg de-andoasele.

Nici curcanul nu se lasă, înfoiat stă ziua-ntreagă,
curca-i mai mereu plouată, dormitează în ogradă,
gâsca se tot dă în leagăn, se preface că n-aude,
iar găinile stau tâmpe, ca pe pintenat sa-l vadă.

Aproape de sublim

Am fost atât de-aproape de sublim,
dar n-am știut ce-ar trebui să știm,
ne-am înălțat pe nori și printre aștri,
și-am revenit aici, ca doi sihaștri.

Treceam prin stropi de ploaie fără teamă,
și dincolo de nori ne-am avântat,
credeam că suferința se destramă,
credeam într-o iubire fără de păcat.

Ce rost mai au cuvintele la noi,
când totul ține de “esența firii”,
când am lăsat în urmă griji, nevoi,
și-n inimi i-am făcut sălaș iubirii?

Stim bine cât de trecătoare-s toate
și cât de greu este acel drum în doi,
pe Bunul Dumnezeu il rog dacă se poate,
să nu-și întoarcă fața de la noi.

Ca doi copii

Ca doi copii pe internet,
ne-am tot jucat,
tu mi-ai trimis un zâmbăreț,
iar eu o vrăjitoare rea.

Ca doi copii ne-am amuzat,
și mare haz făceam,
dar mousul nu reușea,
să-ți spună ce gândeam.

Ți-aș fi trimis un vers...de dor,
dar știi că ești imun,
sunt multe, cele care vor
și-așteaptă să le sun.

O inocentă-n asfințit,
un dar de mare preț,
când crezi că totu-i terminat,
și n-ai ce să mai speri.

Copilării, nimicuri afixam,
distrându-ne pe net,
și, Doamne cât de mult râdeam
și cum te mai aștept.

Dar la trei fraze ale mele,
răspunzi cu trei cuvinte,
e limpede că de...bezele,
îmi voi aduce-aminte.

Cadână blondă

Un far în astă ceață ești,
când muzele umblă haihui,
mai dai un sfat sau o povață,
ba mai ții pumnii,
știu eu cui.
Ramâi senină zi sau noapte,
avem nevoie de noi toți,
de zâmbete dar și de șoapte,
de câte-o rimă dacă poți.

Dă-i timp

Dă-i timp secundeii,
să vindece răni,
săpate-ntr-o lună de vis,
păstrează lumina,
într-un vers de poem,
iubirii fă-i nod, fii boem
și uită de visul ucis,
secunda ce-a fost...paradis.

Drumul dorit

Sunt năluca blondă
ce trece-n asfințit,
căutând idealul,
de negăsit.

Sunt pasărea Phenix
renăscută din scrum,
sunt ploaia de frunze
presărate pe drum.

Sunt șoapta ce-ți spune,
e timp și de noi,
de lași deoparte,
tristeți, griji, nevoi.

Mai suntem un timp pe aici,
să nu-l risipim,
Iubind mai suie o treaptă,
la drumul atât de dorit.

Cântecul lebedei

Tu ești un vis frumos,
în care adorm dimineața,
pe care-l plâng seara,
și-l aștept din nou mâine.

Mi te-ai strecurat în suflet,
ai ocupat întreg spațiul,
rezervat prietenilor,
nimeni nu-și mai află loc.

Ești cântecul lebedei,
sub un cer senin,
iubirea toamnei și pasărea spin,
cu tine mă-nalț eu spre sublim.

Utopie

Să poți să crezi, ce nimeni nu mai crede,
sau să visezi, la vremuri ce n-au fost,
să poți vedea ceva, ce nu se vede,
să dai un rost anume, celor fără rost.

Să te cufunzi în vise, ce rămân deșarte,
să sperii ce nimeni, nu mai vrea să spere,
să simți aproape, tot ce e departe,
să crezi că viața-i veșnică, deși e efemeră.

Plânge cerul

Își plânge cerul tristețea,
în ploaia mărunță de sus,
că nu reușim să vedem frumusețea,
ce ne-a pregătit-o Iisus.

Ne pierdem cărarea îngustă,
nici ce-i mântuirea nu știm,
pe-alături nu pe calea justă,
ne place adesea să fim.

Tristețe și zbucium în urmă,
cât nu cuprinde un suflet de om,
c-am fost trecătorii prin viață,
fără să știm s-o trăim.

Ne chiamă departe un clopot,
ne facem că nu-l auzim,
doar cerul mai plânge cu ropot,
de ploaie târzie, pe pământul arid.

De-ai ști

De-ai ști tu câte lacrimi,
se-ascund după un zâmbet,
câtă tristețe-ncap,
adesea într-un cântec.
Câtă iubire poate-o privire,
să-ți arate,
acum la despărțire,
când chiar nu se mai poate.

Suflet rătăcit

Adio suflet rătăcit,
îți las acum o amintire,
naiva care te-a iubit,
și ți-a dorit doar bine.

Adio-ți spun deși mai stau,
o vreme pe aceste locuri,
să-mi amintesc ce vremi erau,
când nu-mi forțam norocul.

Vor ninge ierni de amintiri,
ninsoare rece peste suflet,
un călător s-a rătăcit în căutări,
și-a ostenit de-atâta umblet.

Spre asfințit cu pași greoi,
acum smerit se-ndreaptă,
și duce-n spate griji, nevoi,
pierdută-i calea dreaptă.

Te-ai rătăcit sufletul meu,
cum de-a fost oare cu putință,
doar te-am purtat curat mereu,
curat și plin de biruință.

Nu-i rău

Nu-i rău să crezi că lumea,
de îngeri buni e plină,
și nici că rugăciunea,
sufletu-ngreunat alină.

De ai avea credință
străine cât un bob,
și munții ți se pleacă,
de ești bogat sau rob.

Nopti albe

Aș vrea să știi că-n nopti târzii,
un gând al meu te va-nsoți,
și-n umbra ta voi fi mereu,
iar vocii tale-oi fi ecou.

Unde te duci, pe ce cărări...
tu iar te rătăcești...ce speri?
Alungi din gândul tău pe...ieri,
și-alergi mereu spre nicăieri.

Gen pustiu

Oh Doamne ! cât de mult aş vrea,
să am un bici, şi-l voi avea...
ca să-mi croiesc făgaş cu el,
făgaş venit de Dumnezeu.

Nu vreau statui, nu vreau averi,
vreau dreptul meu de-a spune NU,
nu sunt batrân, nici născut ieri,
vreau doar să scriu...cu sufletul.

Alung din preajma mea netoţi,
străini de vise...gen pustiu,
ce dau impresia că ştiu,
ceva mai bine decât toţi.

Şi-mi fac din vers cu rimă scut,
si-un strop de suflet pun în el,
umil poet ...necunoscut,
rămân un simplu menestrel.

Nu-i de ajuns

Se sting luminile pe rând,
oraşul se retrage-n noapte,
vă mai trimit încă un gând,
şi-o poezie despre şoapte.

Nu-mi plâng de milă nici de dor,
şu ştiu cine ce vrea să creadă,
eu sunt un simplu călător,
un om care mai vrea să vadă.

Un răsărit și un apus,
o zi de taină minunată,
și încă nu-mi e de ajuns,
mai vreau să strălucesc o dată.

Să simt căldura-n munți și văi,
să văd ce nimeni nu mai vede,
să uit de oamenii cei răi,
ce pun venin în a lor vorbe.

Frumoasa toamnă

Frumoasa toamnă așternută pe alei,
cu mantia-i de frunze ruginii,
parfum de crizanteme și de ploi,
și nostalgia zilelor fierbinți.

Te-aș întreba unde e vara noastră,
cum de-am putut s-o pierdem amândoi,
cum crinul alb ce-a înflorit în glastră,
s-a ofilit uitând complet de noi .

Ai să tresari la fiecare șoaptă,
a vântului nebun printre copaci,
și te vei frământa noapte de noapte,
ai fi putut vorbi, dar ai ales să taci.

Și toamna-și cerne mai departe,
stropi grei de ploaie peste noi,
o veșnică tăcere ne desparte,
și ne-adâncim în noapte, fără zori.

Două steluțe

O anonimă stea și-a rătăcit orbita,
alunecând bezmetică prin noapte,
și-a fost atrasă de o stea, menită,
șă-i lumineze calea, cât se poate.

Neantu-l străbăteau fără de teamă,
și-alături străluceau neânțeles,
fără să știe cât de mult înseamnă,
abaterea orbitei și alt drum ales.

Se frământa adesea-n întuneric,
ne-nțelegând ce-i lesne de-nțeles,
și se hrănea cu visul ei himeric,
din care lacrimi picurau ades.

Dar abisul desparte cele două stele,
le-nvăluie, le-așează pe alt drum,
cine ar crede că una dintre ele,
a ars intens și-acuma, este scrum.

O pâlpâire abia de se mai vede,
privind senină steaua ei de taină,
se stinge-ncet, nu se mai vede,
steluța fără nume, fără faimă.

De toamnă

Târziu când toamna pletele-și răsfiră,
și frunze-ngălbenite gem în vânt,
frumoasa doamnă, perle brumării inșiră,
iar eu o lacrimă fierbinte-ncerc s-ascund.

Lumina zilei scade neștiut,
în noapte gândurile-mi se cufundă,
și-as vrea să știi că până nu demult,
nutream în taină-o dragoste profundă.

Aș fi trecut peste orice hotare,
șă pot să-ți mângâi păru-ncărunțit,
n-aș vrea să afli niciodat cât doare,
nici cât de greu mă-ndrept spre asfințit.

Închise-s toate drumurile spre tine,
cu timpul și cu anii mei nu pot lupta,
te voi păstra mereu în amintire,
iar tu rămâi pe veci în lumea ta.

Melancolia greu pe piept m-apasă,
când gândurile-mi pe hârtie le aștern,
tristețea și singurătatea mea rămasă,
transformă viața mea într-un infern.

Eșecul unor nații

Îi vezi cum se perindă,
Prin vămi și țări străine
și cum la coțul străzii,
femeia cu copilul,
cerșește-un ban de-o pâine.

Schimbatau coviltirul,
cu sute cai putere
și lung mai este șirul,
celor plecați,
fără de vrere.

Pe malul unor ape,
își pun de-o mămăligă,
aprind un foc anemic,
pe pietre-și pun ceaunul
și puradeii-și strigă.

Așa se fac castele,
așa se-adună banii,
când nu găsesc de muncă,
în țara lor...
ies la cerșit, țigani.

De-ai ști ce-i umilința,
ce griji și ce nevoi,
află ce-i biruința,
mirându-te străine,
și-nvață de la ei.

C-au fost, cei mai din urmă,
nimeni nu i-a-nvățat,
carte sau meserie,
dar pot s-ajungă-n frunte,
dacă sunt ajutați.

Struguri acri

Își cerne ploaia stropii reci,
monotonia își târăște pașii,
de plictiseală sau de gânduri seci,
mai scrii un vers, vizând urmașii.

Și-ar vrea moșneagul numărându-și anii,
chiar și în treacăt un obraz s-atingă,
dar ca avarul drămuindu-și banii,
nu încetează de sărăcie sa se plângă.

Ca vulpea când la struguri vrea s-ajungă,
lingându-se pe bot, zice că-s acrii,
de-ar fi așa nu ar mai sta la pândă,
visând în taină numai "monștri sacri".

Dar vreau să știe aceia ce vânează,
că internetu-i ca un tras la sorți,
nu sunt aceea care să culeagă,
ce altele aruncă, potcoave de cai morți.

Urare de sărbători

Din inima Bărăganului,
la sfârșitul anului,
fii din fiii neamului,
vă urăm de sărbători,
să aveți la muncă spor,
și copii de ajutor.

Să vă fie casa...casă,
cu tot ce-i mai bun pe masă,
vinul bun să nu lipsească,
nici cei ce-au să moștenească,
obiceiul din străbuni,
ei, nepoții dragi și buni.

Anul Nou ce-n poartă bate,
să v-ajute, s-aveți parte,
bucurii și sănătate,
astea vi le doresc eu,
de dat...numai Dumnezeu.

MEDALION „POEZII de BUZUNAR”.

Gânduri

Aștern gânduri bune,
nu pe hârtie ci,
pe perna voastră.
Vă trimit și un înger,
să vă vegheze somnul
și-n zori să vă trezească,
cu clinchetul
clopoțelului de argint
al cerului,
al eternității.

Riscuri

Se destramă noaptea,
în zdrențe cenușii agățate,
în crengile copacilor.
Un tip ce-a escaladat
balconul
și-a uitat maieul în pom.
Norocul lui
ca nu are monogramă,
dar vecinii știu
că acum este șchiop.

Simboluri

În zori îmi deschid
larg brațele,
îmbrățișez ziua însorită,
ce-și trimite
cântăreții la fereastră,
să-mi ciugulească
din palmă,
literele dragi și sfinte,
ale poeziei de toamnă.

Vremuri

Un zâmbet de iubire
fără cuvinte,
o privire flămândă
de mângâiere,
o lacrimă ascunsă
de un surâs anemic,
de soartă să mă plâng
nu am vreme,
dar înțeleg
din-cotro bate vântul,
și de ce poezia geme.

Șoapte

Îți șoptesc numele
în vântul de seară,
să-ți spulbere
tristețea clipei,
ce te apasă și-n somn.
Îți dăruiesc
acorduri de harphă,
să știi tu
al nopților domn,
unde o stea,
te așteaptă.

Fantezie

Pe frunza abia mijită,
scriu versuri fără sens,
îmi las mintea să zburde,
să te cuprindă-n somn.
Gingașe păsărele
în tril de primăvară,
te chiamă iar în codru,
acolo unde dorul,
te asteaptă,
sa vii iară.

Vânătorii

Oricât de antrenant sună,
cornul de vânătoare,
cu tolbele pline se întorc,
vânătorii de zile
fără bucurie.
În urmă-i doar
praf de pușcă,
vinovată iluzie
ca iepurii vânați
sunt îngerii.

Sobrietate

Prin cioburile
oglinzilor sparte,
văd cioclii ducând sicrie.
Le poartă pe umeri,
spre veșnicie
și le deșartă pe toate,
în pustia noapte.

Vioara

În acordurile primăverii,
o vioară-și plânge,
arborele din care,
a fost cioplită.
Arcușul se topește
într-o rază de soare,
ce cântă bezmetică,
printre pomii în floare.

Ispita

Pe o pânză cinematografică,
apare o femeie ispită,
aplecându-se să culeagă,
fluturi pe-o albăstrea.
S-a simțit privită,
a eliberat fluturii
și-a stropit florile,
cu lacrimi de taină.

Anotimp

Anotimpul flăcărilor vii,
te cheamă iar,
să-ți amintești cândva,
de fluturii albi îngerești,
de floarea iubirii
gingașă și dulce,
de dorul... plecat,
de-acum să se culce.

Tablou.

Ți-am trimis pe-o rază,
un dor ne-implinit,
îmbrăcând amurgul,
ca un tablou fără ramă.
Visul etern
în cădere liberă,
pe frunte, pe pleoape,
fremătând în adâncuri,
misterioasele gânduri și ape.

Spaima

Presimt spaima copacilor,
la ivirea tăietorilor de lemne,
fluierând diminețile,
alungându-și tristețile,
sfredelind în măduva lor,
cu toporișca de zor.
Un semn cu crenguța mai fac,
un cântec de sfârșit de copac.

Amintire

Păstrează-mi o amintire
frumoasă,
voi scrie aceasta pe cer,
cu albastrul de azur,
și cu norii de vată,
știi că nu sunt fără cusur,
dar mai știi...
că nu sunt vinovată.

În timp.

Îți simt răsuflarea fierbinte,
în patul de fân
de curând cosit,
zvâcnirile tâmplei
m-apasă în timp,
iar tu-mi adormi
într-un pat răvășit,
de netimp.

Misterul

La sfârșitul unei zile
de toamnă,
călătorul dezvăluie
misterul,
plecărilor de-acasă
fără țel.

Poate vrea doar
să descopere o taină,
sau să bată
la ușa norocului,
precipitat și nesigur.
Poate e dragoste,
sau e doar minciună,
când va afla,
ne va spune chiar el.

Strigăt

Temerile firului
de iarbă,
mă-nvăluie
până-n amintiri,
iar tinerețea
pierdută pe drum,
strigă în urma mea,
nevrând
să se resemneze,
încă mai vrea
să trăiască
și să viseze.

Un clopot.

Pe undeva un clopot
sună jalnic,
poate de vecernie
sau ne anunță,
că nu suntem veșnici.

Amarul anilor
se sfârșește,
în liniștea stranie
de dincolo,
glasul treptat
amuțește,
iar ultimele secunde,
bat tobele.

Neputința.

Ne strigăm
propria neputință,
ne privim
în oglinzi deformată,
tulburați de patimi,
gelozie, sminteală,
nemarginita zare,
cu umbre încovoiate,
de viclenii, de ură,
de-o lașă libertate.

Secatele ape.

Visezi să prinzi
din urmă,
bucuria clipei
trecute,
te amăgești singur,
că norocul
este cu tine.
Te arunci în valul înspumat,

fără să vezi c-a secat,
cu fruntea adâncită-n nisip,
încă auzi clopoței de argint,
târziu, prea târziu vei vedea,
herghelia anilor zburdalnici,
trecuți în goană
prin viața ta.

Prada.

Freamăt, neastâmpăr, solie,
în ochii adânciți de nesomn,
atent la foșnetul toamnei,
primejdii adulmecând,
cerbul își caută turma.
Împrăștiată de lupi vânători,
mai vede o ciută și-așteaptă,
spre piscuri apoi se îndreaptă,
lasând-o pradă gingașă,
pentru lupii ce dor.

Cireș amar.

Sunt copacul
ce-ntinde spre tine,
ramuri încărcate de dor.
Fără lacrimi,
fără reproșuri,
doar cu coșuri,
pline de cireși amare,

pârguindu-se în soare,
într-o adâncă tăcere,
nesfârșite mistere.

Între cer și pământ

Din cumpene
îmi croiesc o viață nouă,
îmi spăl trupul,
în stropul de rouă,
iar sufletul,
sfâșiat pe din două,
îl impart,
între cer și pământ,
jumătate păcat,
jumătate sfânt.

Însingurare

Nici umbra mea,
nu vrea să-mi urmeze,
de tristeți contaminată,
se simte trișată.
Pe un drum lung alerg,
fără să vreau,
iar de acolo nicicând,
nu mă voi întoarce.
Timp, veșnic dușman

ție îți rămân toate,
frumusețile pământului,
trăirile sufletului,
timp hain și străin,
ce treci prin mine,
adâncind riduri,
săpate de gânduri,
în nopți pustii,
fără bucurii.

Torțe vii

Vă las visul meu,
din nopțile de veghe,
din preaplinul
inimii însingurate.
Vă las iubirea tinereții,
cu bucurii și cu păcate.
Când din văzduh
vă voi privi,
lumini veți fi,
și torțe vii,
ce luminează-n noapte,
cărări întortochiate,
spre a vieții noapte.

Mi-e jale și dor.

Mi-e dor de verile trecute,
de pârjolitoare iubiri,
ne-mpărtășite.

Mi-e dor de nopți înstelate,
încărcate de șoapte, nerostite.
Mi-e dor de o ploaie caldă,
să-mi spele păcatul,
căci te-am iubit străine,
ca pe nimeni altul.
Mi-e dor de inocența,
avută, pierdută, trecută.
Din hidoșenia vieții,
bucăți aș rupe,
aruncându-le pe mare,
pânze pentru vapoare,
ancorate, uitate, în lume.

De toamnă.

S-a ivit în zori o fată,
naltă cu privirea blândă,
vocea-i, șoaptă măsurată,
a izvoarelor ce plâng.
Zvon de struguri,
must și larmă
de cules, de hărnicie,
toamnă, doamnă arămie
coborâtă printre vii.
Cu alaiul ei de frunze,
cu ghiozdane și copii,
pune zâmbete pe buze,
desfrunzind din nou copacii,
lasând crengile pustii.
Mi te-ai înfrățit cu vântul,
maturați aleile,
nostalgia și cuvântu-mi,
umple iară paginile.

Primăvara

Primăvară, din ce rai,
coborât-ai cu alai?
Flori, albine, raze mii
și cu râset de copii.
Verde crud, cireș în floare,
visul inimii, ce doare.
Al iubirii ce dă-n clocot,
și se stinge-ncet,
sub clopot.

Adieri de vară

Vară cu-adiere fierbinte,
din aducerile aminte,
cuib de gânduri și cuvinte,
despre noi și cele sfinte.
Despre ce puteam să fim,
mai-nainte să vorbim.
Ne prefacem în tăceri,
cu privirile spre ieri,
vitregiți de primăveri.

Vară cu miros de pâine

Vară despletită-n
holda pârguită,
sângerând de maci,
pentru cei săraci,
pentru buni și răi,

credincioși și atei.
Pentru bobul sfânt,
veșnic legământ,
crescut din pământ.
Te-or culege mâine,
cu miros de pâine,
vatra luminând,
chipul mamei blând,
șoptind un descânt,
din ochi lăcrimând.

Veșnicia verii

Vară cu miros de glie,
răspândită-n veșnicie,
cu alaiul tău de flori
și cu mii de cântători.
Cu suflarea ta fierbinte,
cu izvoare și cuvinte,
pentru aducerile aminte.

Rând pe rând

Aștern gânduri
aduse de șoaptele,
vântului de seară.
Mi se strecoară
în gând
rând pe rând,
de-mi vine să plâng.
Cine-mi trimte

pe frunze
desperecheatele muze?
ce-mi fac
din noapte zi,
fără a mă ști
din vremuri trecute,
doruri pierdute,
secunde minute,
dispărute.

Nefericiți

Fulgi de zăpadă-or
cade-n toiul verii,
stingându-mi,
flacăra din ochi.
Pecetluita-mi este
de acum gura,
că despre noi,
n-oi spune ...
un cuvânt.
Noi doi eram...
ce-am fi putut fi oare ?
mai mult decât am fost...
nefericiți?

In cabinetul sorții

Ne-am întâlnit întâmplător,
pe coridoare alergând cu soții,
același doctor, tot întâmplător,
ne-a invitat în cabinetul, sorții.

Înegurat... privind în jur,
pe asistentă ai împinso-n lături,
și ascultând verdict de bun augur,
ai luat în brațe... omul de alături.

N-am apucat să-ți văd îngrijorarea,
dar te-am văzut iradiind de fericire,
un diagnostic crud ți-a inegurat privirea
și-acum revii la viață și iubire.

Un greu suspin scăpat fără de vrere,
de griji se pare te-a eliberat,
un doctor bun ce-aduce mângâiere,
și-un suflet bun și cald, descătușat.

M-am tot gândit la cabinetul sumbru,
în care intri, fără a ști cum ieși,
dar soarta este poate ca și omul,
mai rea, mai blândă pentru cei aleși.

Nu-i de ajuns

Se sting luminile pe rând,
orașul se retrage-n noapte,
vă mai trimit încă un gând,
și-o poezie despre șoapte.

Nu-mi plâng de milă, nici de dor,
nu știu cine ce vrea să creadă,
eu sunt un simplu călător,
un om care mai vrea să vadă.

Un răsărit și un apus,
o zi de taină minunată,
și încă nu-mi e de ajuns,
aș vrea să mai iubesc o dată.

Să simt căldură-n ochii tăi,
să văd ce nimeni nu mai vede,
să uit de oamenii cei răi,
ce pun venin în a lor vorbe.

La cerșit

Mergea cu pas grăbit, cu vântu-n față,
femeia gârbovită de ani și de nevoi,
dosea cu mare teamă, un leu în căptușeala,
hăinuței jerpelitate, culeasă din gunoi.

Cerea un ban de pâine, cu glasul răgușit,
cu lacrima în palmă, un plâns înăbușit,
pășea sfios cu teamă, cu suflet umilit,
femeia gânditoare, ajunsă la cerșit.

N-a căpătat bănuțul ce-atâta l-a cerut,
la colț de bloc, primi un dos de palmă,
de-i scăpără privirea și cade în genunchi,
un fel de șef de bandă-i înalță o sudalmă.

Întinde leul singur, cu mâna tremurândă,
cu deznădejdea-n suflet...e tot ce am primit.
Ai să rămâi flămândă ! să-nveți ce-i un cerșit !
mai spune negriciosul, șuierând printre dinți.

De-ai fi mai tinerică, te-aș duce la produs,
dar care prost se uită la baba ofilită,
cu ifose ca tine, c-ai fost cândva, ceva ?
....se scoală anevoie și pleacă-n calea sa.

Unui bunic poznaș

Bunicule, te-ntoarce
nu mai sări pârleazul,
vecina nu-i acasă,
iar tu-o să ai neazuri.

S-or sparge ochelarii,
o mână ți-oi scrânti,
mai strânge brăcinarii
și nu mai chicoti.

Că vine baba cloanța,
azi, mâine, într-o zi
găsindu-te pe drumuri,
crezi oare c-o fugi?

Trecută este vremea,
mândruțelor prin sat,
tratează reumatismul,
chiar dacă ești bărbat.

Copilărie

Copilărie ninsă de floarea de cireș,
rămasă-n amintire ascunsă-ntr-un ungher,
mă-ntorc iar către tine și te visez ades,
o fac cu nostalgie, mă regăsesc și sper.

Tril de privighetoare în noaptele de vară,
febrile amintiri a primelor iubiri,
de mână cu-n prieten, plimbările de seară,
pe sub castanii falnici, trecut-am parcă ieri.

De gunguritul dulce, al pruncului la sân,
privirea blândă a mamei, în păr cu mult argint,
ce ostoiește plânsul și-alină un suspin,
cu lacrima în geană, șoptindu-mi un descânt.

Trecut-a Doamne, ca floarea tinerețea,
mi-e părul nins și mie, am tâmple argintii,
mă doare mult tristețea, bătrânețea,
doar inima-mi se-avântă, într-o joacă de copii.

Indiferența lumii

Ți-am tot dăruit gândurile mele,
mănunchi de cuvinte și lumină,
răsfrânte-n pagini, chiar și virtuale
și-aproape ne-am ținut de mână.

Ți-am dăruit noapțile mele albe,
în care nestemate șlefuiam,
făcând din versurile mele salbe,
ce ție lume-n zori le dăruiam.

Citeai căscând, sau poate nici atât
cum îmi făcusem eu din noapte zi,
tot șlefuiind safirul din cuvânt,
ți-l ofeream zâmbind, dar tu nu ști.

Câtă migală și simțire-ncape,
adesea doar într-un cuvânt,
tot pentru tine mai jertfesc o noapte,
indiferența lumii... vreau s-o cânt.

Să știe lumea cât îmi e de dragă,
chiar dacă m-a uitat îi amintesc,
că fără ea viața nu-i întreagă
și greu mi-ar fi acum s-o părăsesc.

Iubire și jertfă

Am dăruit în piatră,
iubire și cuvânt,
am ridicat pe soclu,
ce am avut mai sfânt.

Am dăruit lumină,
celor ce și-au dorit,
mi-am așternut odihnă,
când ei m-au părăsit.

Am așteptat să-nceapă,
al lumii dans nebun,
dar cine să priceapă,
ce am eu să le spun.

Priviți cum pe jertfelnic,
o inimă rănită,
mai vrea un timp prielnic,
atât timp cât palpită.

Mai vrea pe struna sfântă,
un cânt să vă urzească,
cât încă nu e frântă,
nu vrea să lânzezească.

Ea vi se-nchină vouă,
chiar dacă nu vă pasă,
în astă lume nouă,
rămâne ne-nțeleasă.

Luceafăr trist

Orbită
de-un luceafăr trist,
am cochetat
cu nemurirea,
am fost atrasă
dinadins,
și-acum cunosc
dezamăgirea.

Se-nalță iata-l
tremurând

dincolo de nori,
se crede
fără nici o vină,
ce tristă - i
calea uneori,
când suferința...
ține de rutină.

Când în adâncuri
speri mai mult,
ce vrei ca nimeni
să nu vadă,
te tot retragi
în neștiut,
descopriind
tăcerea amară.

Te tot prefaci
că nu vrei,
dar ai vrea,
să-ti mai trăiești
o dată tinerețea,
tot pui opreliști
de la calea rea
și te îmbraci
în haină grea...
tristețea.

Izvorul viselor

Poezia este de fapt,
o foarte adâncă fântână,
de vise, de lacrimi,
de dor sau de haz.
O apă ce spală
suavul obraz,
în lacrimi
de suflet și har.
Un tumult al inimii,
ce cântă sau jelește,

o iubire ce incepe
sau se sfârșește,
în anotimpuri răzlețe,
vise și gânduri mărețe.

Flacăra de veghe

Cu urme de-ntuneric,
sub pleoapa obosită,
te recunosc și-acum,
femeie,
flacăra de veghe,
neadormită.
În legănarea pruncului,
în cântecul șoptit,
ce-aduce somnul liniștit,
o frunte plectă,
doar spre răsărit.

Nu sunt meșter faur

Nu-mi fac din versuri,
brățară de aur,
nu sunt meșter faur.
Sunt un menestrel,
cu doruri și vise,
cu gânduri nescrise,
cu speranțe ucise.
O pasăre phenix,
ce-și va lua zborul,
într-o bună zi,
tot fără a ști
rostul ei de-a fi.

Pe vechiul drum

C-o dulce ispită
îmi îmbii
pe vechiul drum,
inima-mi dezamăgită,
dar nimic
n-o mai poate vraji.
Trecutul las
acum să treacă,
a nu spori
durerea mea,
sarmană inimă
sihastră,
din tristul somn,
n-o tulbura.
Zadarnic jinduiam
iubirea,
în piept doar zbucium
mi-ai sădit,
greșind
te-am ascultat,
m-ai amăgit. Flora.

Am adunat aceste poezii scrise de-a lungul anilor, în acest volum, pentru a-l dedica marelui nostru poet național Mihai Eminescu. Știu că este foarte puțin, față de meritele sale, dar cum aici suntem mai mulți care dorim același lucru, îl consider o mică contribuție. Poeziile sunt despre natura, frumusețe, sentimente, satirice sau cu implicații sociale. Cu stimă, Flora Margarit Stanescu.

